

Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 40 Cts

ZEVENDE JAARGANG
7-8-52

KUIFJE

32

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

De VLIEGENDE SCHOTELS !

HEBBEN HUN GEHEIM NOG NIET PRIJSGEGEVEN

zie ons artikel in dit nummer

MARS

SATURNUS

MELK-WEG

INTERPLANETAIRE MAATSCHAPPIJ MARS AARDE

AARDE 332.000 Km

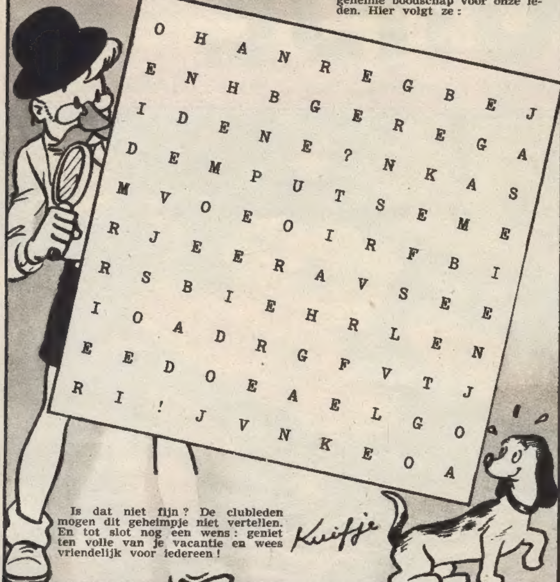
GEBRUIK BOM ATOOM-BRANDSTOF

MAAN

A-Z1

EEN GEHEIME BOODSCHAP VOOR ONZE CLUBLEDEN

HET is reeds een tijdje geleden dat onze clubleden nog de gelegenheid gekregen hebben in hun blad hun rooster voor het ontcijferen van geheime boodschappen te gebruiken. Die geheime rooster dient vooral om onder clubleden te corresponderen. Vandaag publiceren we een geheime boodschap voor onze leden. Hier volgt ze :

Is dat niet fijn ? De clubleden mogen dit geheimpje niet vertellen. En tot slot nog een wens : geniet ten volle van je vacantie en wees vriendelijk voor iedereen !

ONZE BRIEVENBUS

G. Mobouck, Blankenberge. — Is je vliegtuig reeds hersteld ? Je brief kwam te laat in mijn handen om er je nog tijdig een antwoord op te geven. Je zult het waarschijnlijk zelf wel gevonden hebben. Of misschien een ander gebouwd hebben ? Met mijn hartelijkste groeten.

Schippersschool, Brugge. — Waar zitten alle lezers van de Schippersschool nu. In Parijs, Bazel, Dordrecht, Le Havre, Marseille, of onderweg ? Wie heeft de belofte reeds vervuld ? Ik wens jullie allen nog prettige verlofdagen en tot volgend schooljaar.

Marc vande Sande, Asse. — Heb je reeds contact gezocht met andere lezers van ons blad in je school en gemeente ? Beste groeten.

Erik van Moere, Brugge. — Het tweede deel van de « Zwaardvis » laat inderdaad op zich wachten. Heb je reeds « De Bronzen Sleutel » aangeschaft en « De Leeuw van Vlaanderen » van Bob Demoor ? Het zijn prachtige albums die in geen enkele verzameling mogen ontbreken ! Met mijn beste groeten !

Leo Fonteyne, Antwerpen. — Over de « Slag der Gulden Sporen » zijn reeds verschillende interessante boeken verschenen. Heb je die van Boschvogel, en Anton van de Velde reeds gelezen ? Hartelijk.

Eddy Verbeke, Tielt. — Hoe stelt Eddy het in zijn nieuwe omgeving ? Reeds nieuwe vriendjes gevonden ? Met mijn beste groeten aan heel de familie !

Frans Verbraeken, Halle. — Er zal wel geen enkele bibliotheek zijn die geen boeken van John Flanders in voorraad heeft. Vraag eens naar « Spoken op de Ruwe Helden » of « De Zilveren Kaap »! Je zult er plezier aan beleven ! Hartelijk.

Jaap Goorman, Rotterdam. — Spijtig genoeg heb ik nog geen goed nieuws voor je, Jaap. Maar het zal zo heel lang niet meer duren. Ik heb het beloofd, en ik zal mijn woord houden ! Met een flinke handdruk.

Marie-Louise Meirinckx, Hasselt. — Ja, Kuifje is overal verkrijgbaar in Kongo. Je moet aan je neefje maar schrijven dat hij zich in verbinding stelle met onze vertegenwoordiger te Leopoldstad. Ik stuurde je enkele postzegels. Had je die reeds in je verzameling ? Met mijn beste groeten.

Frank van Waag, Eindhoven. — Er zijn reeds vele albums verschenen van de medewerkers van Kuifje. Hergé heeft er reeds meer dan een dozijn gepubliceerd. Zijn jongste titels zijn « De Avonturen van Jo en Jetje » en « Kwik en Flupke ». Vandersteen heeft reeds zestien albums gepubliceerd. Zijn jongste boek was de « Bronzen Sleutel ». Van Edgard Jacobs is het eerste deel van « Het Geheim van de Zwaardvis » verschenen, van Paul Cuvelier het eerste deel van « Corentin » en van Bob Demoor « De Leeuw van Vlaanderen » naar het beroemde boek van Hendrik Conscience. Wanneer je al deze albums zult bezitten, zul je er reeds meer dan een halve boekenplank mee kunnen vullen, en je zult ze zeker tot je meest gelezen en geliefde lectuur mogen rekenen ! Hartelijk.

Erik van de Casteele, Antwerpen. — Het album « De Leeuw van Vlaanderen » van Bob Demoor kost 38 frs. en is overal verkrijgbaar. Het is zijn eerste album. Maar er zullen er nog veel volgen ! Hartelijk.

Marc Van der Burght, Brussel. — Myriam is de oorspronkelijke vorm van Maria. Met mijn beste groeten.

Lia De Bijgher, Gent. — Een meisjeshoekje ? Daar denken we reeds lang aan. Misschien komt er dat wel, wanneer Kuifje weer eens groter wordt. En dat komt ook. Vergeet niet dat ons blad maar twaalf bladzijden telde in 't begin. Dan zijn we naar zestien en daarna naar twintig bladzijden overgaan. Beste groeten.

Frans Vroman, Leopoldsburg. — Van Jacques Laudy zijn er nog geen albums verschenen. Hij heeft reeds verschillende tekenverhalen gemaakt. In Kuifje alleen reeds publiceerde hij : « De Vier Heemskinderen », « Rob Roy », « De Dief van Bagdad », « De Soldaten van Napoleon » en nu heeft hij pas een nieuw tekenverhaal begonnen « David Balfour » dat al de vorige in stijl en schoonheid veruit overtreft. Met mijn beste groeten.

KUIFJE (weekblad) — *Redactie, Publiciteit* : Lombardstraat, 24, Brussel — P.C.R. : 1909.16 — *Uitgever-Directeur* : Raymond Leblanc — Gedrukt in helio door : De Drukk. C. Van Cortenbergh, Brussel — KUIFJE-HOLLAND — Singel, 231, Dordrecht. Tel. 3653. Giro 190.334. Abon. : fl. 3,50 per kwartaal

Onder de Vlag van de Compagnie

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

Admiraal Hein heeft besloten de Portugese koopvaardijschepen, die in een rivier voor anker liggen, te kapen. Met enkele sloepen vaart hij stroomopwaarts. Een schot weerklinkt en Cori is gewond...

(Wordt voortgezet.)

BILL BAYNES' nachtmerrie

door
John Flanders

SCOTLAND-YARD is een lelijk gebouw in rode Dartmoorsteen; in zijn lange deemsterige gangen tocht het vreselijk en de armzalige gloeilampen die ze moeten verlichten, branden in een rosse nevel, als straatlantarens in de mist. De burelen zijn somber, en beloven op voorhand tuchthuis, dwangarbeid, zoniet de galg.

Het bureel van inspecteur Triggs maakt echter 'n uitzondering op die akelige regel, vermits hij het op eigen kosten liet bemeubelen met enige diepe clubzetels, een schrijftafel van helder ahornhout, zonder de snoezige waterverfschilderijtjes aan de wanden te vergeten, en ook de Whistler niet, die voor door en door echt aanzien wordt.

Bill Bayens, wiens strafregister gevuld was als een ganzenei, zat in een van deze zetels, vóór een stevig glas brandy en de inspecteur bood hem een sigaar aan.

— Bill, sprak de inspecteur, sergeant Oates en constabel Atkins kregen u te pakken, toen je omstreeks twee uur in de morgen, uit een benedenvenster kroop van het huis 48ter Bury Square. Dat zou ongemerkt zijn voorbijgegaan, want het weer was erg mistig, indien je daarbij niet als een baarlijke duivel gegild had !

Bill knikte instemmend.

— Een baarlijke duivel, inderdaad, meneer Triggs, maar ik was de duivel niet.

— Kom aan, dreun op, Bill !... gesnapt ben je en beter is het de waarheid te zeggen.

De inbreker krabte zich bedenkelijk in het haar.

— Hoe noemt men zo'n ding dat veel in de mond ligt van de snaterbekken in de Kamers, en u tussen twee keuzen stelt, de ene niet beter dan de andere ? vroeg hij.

— Ho, een dilemma ? stelde mijnheer Triggs voor.

— Mogelijk. Dus, indien ik lieg, trek ik naar Pentonville, dat lijdt geen twijfel. Spreek ik, daarentegen, de waarheid, dan ga ik onder zeil naar Bedlam (1). 't Heeft veel van het verhaaltje van de ezel tussen de twee schelven hooi, die op 't lest van honger omkwam...

— Ik zou toch maar de waarheid kiezen, zei de inspecteur.

— Dan zal een tweede glas brandy nodig zijn, om me genoeg moed in de blazen, u te vertellen wat me die nacht overkomen is, zuchtte Bill Baynes.

★

— Op mijn woord van eer, meneer Triggs, ik dacht aan geen kwaad en vooral aan geen « werk », want ik had een beetje geld op zak, zoals de agenten kunnen getuigen die me hebben afgetast. Omstreeks middernacht wandelde ik in Holborn, waar er nog heel wat leven was, ondanks het late uur. Ik houd van de nacht, zijn vrede, zijn maan en zijn sterren, en het rumoer van Holborn stoorde me in mijn mijmeringen. Ik sloeg een stille zijstraat in, en kwam weldra terecht in Bury Square.

Een uitgelezen hoekje om te dromen, meneer Triggs, met zijn oude olmen, zijn eendenkom, zijn twee zwanen en drie eendjes, en zijn stille, deftige herenhuizen.

Ik keek er naar en bewonderde ze, zoals ze daar stonden in de maneschijn, niet wetend dat in één van hen de duivel op mij zat te loeren, met zijn voornaamste wapen : de bekoring.

De deur van een van deze prachtige woningen stond open — op een kiertje, wel is waar — maar in ieder geval open.

Uw agenten hebben insgelijks kunnen vaststellen dat ik geen werkgerief op mij droeg, 't geen een bewijs te meer is van mijn zuivere inzichten. Ik ga binnen. Op het uiteinde van een lange gang, zie ik een zachte en rose lichtschijn, zeer aantrekkelijk, voorwaar. Ik ga er op af, op de manier van Klein Duimpje in het woud. Het was voorzeker een huis met deuren zonder wantrouwen, want deze van waar de lichtschijn kwam, stond ook open.

Een ogenblik nadien sta ik in een lief salonnetje, zoetjes verlicht door een kristallen luchtertje.

Een prachtige roodfluwelen zetel trekt me aan, niet om hem te stelen, daarvoor was hij te zwaar, maar om er genoeglijk in plaats te nemen, wat ik ook doe. Pats... daar gaat het licht uit. Ik had geen zaklamp bij mij. (Weer zullen uw agenten zeggen dat het waar is !)

Ik zit dus in het pikdonker, niet al te erg op mijn gemak, want dat rook naar een val, als een Fransman naar knoflook. Ik denk na (want in dergelijke gevallen is het geraden goed na te denken) alvorens een besluit te nemen. Dit was nog niet gebeurd toen het weer klaar werd.

Doch ik had moeite om het niet uit te schreeuwen ! Ik zat nog wel in de rode zetel, maar niet meer in het salonnetje, wel in een hel verlichte ruime zaal met hoge naakte muren, terwijl een rauwe stem achter mij weerklinkt :

— Een vierde man ontbrak voor de whist, daar is hij !

Ik keer me om en zie een tafel...

Meneer Triggs, houd u er aan, dat ik verder vertel ? Het is zo ongewoon... zo vreselijk onmogelijk...

— Ga voort ! verzocht de inspecteur.

— Rond de tafel zaten drie tijgers speelkaarten aan 't mengen, en een van hen stak zijn geklauwde poot naar mij uit en herhaalde :

— Daar is de vierde !

Doch een tweede kwam er tussen :

— Neen, het zou de krokodil ergeren, we zullen op hem wachten.

Waarop de derde, de grootste en de vreselijkste, mij op zijn beurt aankijkt en bromt :

— Zullen we hem opeten ?

— Eerst spelen ! keft een zure stem, en ik zie een kolossale krokodil recht op zijn kromme achterpoten komen aanwankelen.

Ik wil recht staan en vluchten, maar een andere stem, scherp als een stoomfluit sist me in 't oor : « zitten blijven ! »

Ik kijk even ter zijde en blik in de afschuwelijke starogen van een grote pythonslang.

Ik ben half dood van schrik, doch wil mijn eigen moed in blazen met luid uit te roepen :

— Wat een maskarade !

Eigenlijk geloof ik dat niet : de monsters zijn echt !... Boem ! 't Licht gaat uit, ik zit weer in een volslagen duisternis, en rond mij is het muisstil... Ik verroer geen vin, trouwens heb ik geen kracht genoeg om één enkele beweging te maken. Ik beef over gans mijn body, niet alleen van dodelijke schrik, maar ook van koude... brr... een koude die me 't bloed doet verstijven, en door merg en been dringt.

Daar komt het licht weerom... een bleke klaarte als die der wassende maan. Ik zit nog steeds in mijn fluwelen zetel, maar de zaal, de tijgers, de krokodil en de slang zijn weg, en ik... zit met mijn zetel op een ijsschol !

Ja, midden 't ijs, als de poolvaarders in de documentaire filmen, met ijsbergen, pakijs, sneeuw en.. een half dozijn grimmige ijsberen, die hun moordzieke koppen begerig naar mij uitsteken.

Dat is te veel !... Ik heb eindelijk kracht genoeg om op te staan en enige stappen te doen. Het bekomt me slecht ; het ijs splijt onder mijn voeten... Ik sta vóór een gapende afgrond in wiens diepten een draaikolk raast. Ik val... en kom in 't water terecht. Ik sta opeens op de bodem van een soort aquarium. Een groene klaarte verlicht ampertjes enige onheilspellende onbeweeglijke vormen... onbeweeglijk zullen ze echter niet blijven. Tijgers, ijsbergen, slangen en zelfs krokodillen, dat gaat nog... maar niet de afgrijselijke kanjers die in leven komen : octopussen dik als nijlpaarden, met tentakels als bomen, en zeespinnen, groot als doggen met gloeiende moordogen !

Ik schreeuw, ik brul, ik huil en loop... want een paar voelarmen komen slangachtig naar mij toegekropen... ik maak een wanhopige sprong...

Ik hoor een geluid van brekend glas en vallende scherven, en... ik ben terug in het salonnetje onder de kristallen luchter.

De deur staat thans niet meer open, doch ik ruk een voorhang weg, open een venster, en spring naar buiten, gillend van angst, want ik vermeen dat een nieuw gedrocht me op de hielen zit. Ik val... op straat... in de armen van sergeant Oates en constabel Atkins.

Meneer Triggs, ben ik, ja of neen, rijp voor Bedlam ?

★

— Neen, antwoordde de inspecteur, want 't geen je niet weet, Bill Baynes, is dat het huis waar je binnen gedrongen bent, toebehoort aan professor Gaskett, de koning der moderne goochelaars, een nieuwe Robert Houdin, die daar zijn « Paleis der Zinsbegoochelingen » komt te installeren, dat eerstdaags voor het publiek zal open staan. De professor legt geen klacht tegen je neer, Bill, integendeel, hij telefoneerde me zo even, dat hij u een beloning van tien pond toekent, voor de welgeslaagde proefneming, daar je, buiten je weten, de rol gespeeld hebt van proefkonijn !

(1) *Pentonville* : een gevangenis te Londen. *Bedlam* : groot gesticht voor krankzinnigen te Londen.

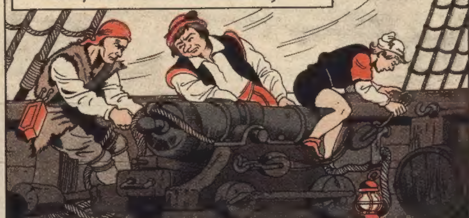
Tijl Uilenspiegel

Terwijl een groep Geuzen de Spanjaards boeit door een ijsfeest, tracht een tweede groep zich meester te maken van 't galjoen...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

EEN HEEL JAAR VACANTIE

Zo ver staat het verhaal :
Enkele jongelui, die in Augustus 1914 een bootreis ondernamen, werden door een Duits kaperschip gevangen genomen en afgezet op een eiland in de Stille Oceaan. Ze moesten er echter vluchten voor de Papoea's. Bij de Maori's worden ze hartelijk ontvangen. Fons Meersmans wordt door een adder gebeten...

HET GESCHENK VOOR DE KONING

FIRMIN hield de enkel van de dikke Meersmans echter stevig in zijn knuist, zette de lippen op de wonde en zoog het gift er uit.

— Wees maar kalm, hoor, zei hij nadat hij het venijn enkele keren had uitgespuwd. Je zult er niet van sterven, bangerd! Ik ken dat. Bij ons wemelt het van adders en, geloof me, dit is de beste methode. Je mag van geluk spreken, dat je zo juist een bad genomen hebt, anders had ik je enkel zo dik laten worden als je buik en je zou gesprongen zijn als een kermisballon.

— Dank je, m'n beste Firmin, je bent een bovenste beste kerel, zei Meersmans met een flauwe glimlach.

De volgende dag zag men geen spoor meer van de adderbeet...

Onze professor was de raadsman en vertrouweling van koning Hama-Koea geworden. Voor de wijsheid van Daelmans stond de koning in bewondering en telkens hij een beslissing moest treffen of recht spreken in een twist, hem door zijn onderdanen voorgelegd, kwam hij de raad inwinnen van de blanke. Hama-Koea nodigde Daelmans zelfs uit met zijn dochter, prinses Koea Kini, of een van de twaalf vrouwen uit zijn harem te trouwen, voor altijd op het eiland te blijven wonen en de troon te bestijgen na zijn dood. Onze professor sloeg dat vriendelijk aanbod af, onder voorwendsel dat hij reeds gehuwd was en in Europa de polygamie bestraft werd. Zoiets begreep Hama-Koea niet goed. Over Frankrijk had hij reeds horen praten, want het was een Franse chef die Taïti en de omliggende eilanden bestuurde maar, dat was weken varens van z'n eigen eiland.

Buiten het dorp, waar ongeveer 300 inboorlingen woonden, bezat Hama Koea hutten over heel het eiland verspreid en hoofdzakelijk door vissers bewoond. Zij visten met netten en fuiken en soms gingen we met hen mee. Het was een boeiend en eigenaardig schouwspel hen te zien duiken, gewapend met een kleine, scherpe drietand. Ze verscholen zich in een rots, onder water, waarin een fijne vis, rond als een goudvis, woonde. Ze staken deze aan hun drietand en kwamen dan weer boven. Daar er ook veel haaien rond het eiland zwommen, was zulke visvangst niet helemaal zonder gevaar.

Wanneer we trek hadden in vis, zetten we onze grote balansprauw uit en namen een grote haai onder schot. Zodra een dier geraakt was, doken de inboorlingen, gooiden de haai een strop om de staart en trokken hem binnenboord.

Het vlees van de haai was heel lekker, vooral naar Maoriwijze bereid met welriekende kruiden, die ons aan het blad van de jeneverbesboom herinnerden. Zo hadden we ons stilaan aangepast aan de smaak en de zeden van het eiland. Wij droegen ook een lendenschort en onze huid was bijna zo gebronsd als die van de echte Maori's. Onze haarbos was bijna zo weelderig als die van de inboorlingen en we waren geen beetje trots op de baard die ons gezicht omlijste.

— Dat wordt al te bar, jongens, zei Daelmans op zekere dag. Hij speelde voor Figaro. Geen enkele baard ontsnapte aan zijn scheermes en ook ons haar werd behoorlijk gesnoeid.

Wij waren de hele dag in open lucht en leidden zulk een gezond leven dat niemand ziek was. Het klimaat was ook uitzonderlijk mooi en de inboorlingen kenden noch de moordende alcohol, noch de tuberculose, die zoveie eilanden van de Polynesische archipel, door blanken gekoloniseerd, ondermijnde.

Sedert enkele dagen vergezelde de kleine Bertrand ons niet meer op wandeltochten of voor 'n zwempartij. Wij dachten dat de muze der dichtkunst hem opnieuw bezocht en hij een of ander lyrisch gedicht over de heerlijke tropische natuur schreef. Ieder van ons mocht trouwens vrij over z'n tijd beschikken.

Op een morgen wandelde ik met Firmin naar de bron en plotseling hoorden we onder het lover de echo van hamerslagen. Geruisloos slopen we tot aan een kleine, open plek en zagen Bertrand op een bamboeladder staan. Hij hamerde lustig op een twee meter hoge rotsblok.

AVONTURENROMAN
DOOR YVES DUVAL
GEILLUSTREERD
DOOR A. WEINBERG

— Maar voor de drommel wat doe jij hier?

— En wat zoeken jullie hier? Ik wou mijn geheim bewaren tot het einde toe! Ik houw een standbeeld van koning Hama Koea. We zullen het hem aanbieden uit erkentelijkheid voor het hartelijk onthaal dat we op zijn eiland genoten en het zal voortaan het dorpsplein sieren!

En opnieuw hamerde hij zodat de stukken naar alle kanten vlogen.

— Dat is een prachtig idee, Bertrand, riep ik geestdriftig.

— Gelukkig is die steen niet te hard en kon ik een heel boek vol schetsen nemen van Hama Koea. Maar ik ben nog lang niet klaar, antwoordde de jonge beeldhouwer.

— Het ziet er anders al goed uit. Je hebt zijn gezicht van konijn-dat-verteert heel juist te pakken, zei Firmin bewonderend en wij proestten het uit.

— Maar voor de drommel, wat doe jij hier?

Weken achtereen kon Bertrand, dank zij onze zwijgende medeplichtigheid, in alle rust aan zijn meesterwerk beitelen. Heimelijk slopen we af en toe naar zijn hoekje om te kijken hoe ver de zaken stonden en 's avonds keerden we dan met hem naar onze blokhut terug alsof we een doodgewone wandeling gemaakt hadden.

Om de beurt trokken we iedere dag naar de hoge observatiepost om de oneindige Oceaan af te speuren. Nooit zagen we een zeil of een rookpluim aan de horizon.

Op 'n avond, toen we aan tafel zaten, fluisterde Bertrand ons toe : Het is klaar.

— Prachtig! Nu moeten we het pak nog thuis bestellen, zei Firmin.

— Zal niet zo gemakkelijk zijn. Die blok weegt ten minste twee ton, antwoordde Bertrand.

— Maak je geen zorgen. Firmin en ik knappen dat wel op. Jij mag nu op je lauweren rusten. Wanneer we eens in ons vaderland zijn weergekeerd, spreekt men in alle salons over je, dat zweer ik!

De volgende dag gingen Firmin en ik onze vriend Mokini opzoeken en met veel gebaren konden we hem eindelijk aan het verstand brengen dat wij een gespan en twee ossen wilden. De veestapel van het eiland telde enkele goedige, oersterke buffels met lange, horizontale horens. Met de hulp van enkele jongens vervaardigden we een soort slede, want het wiel kende men op Hono Roeroe niet. Nadat we een dikke laag palmbladeren hadden uitgespreid, kantelden we het beeld en keerden naar het dorp terug. Daar richtten we het weer op bij middel van kabels.

Toen we zo ver waren, bedekte Firmin het standbeeld met een stuk zeil en ging Daelmans op de hoogte brengen. De goeie man was werkelijk in zijn nopjes en het verheugde hem de vorst dit geschenk te kunnen aanbieden. Wij wisten dat Hama Koea op visvangst was getrokken en pas 's avond laat zou weerkeren. Het zou dus een overweldigende verrassing worden! Onze professor raapte al zijn kennissen van de Maoritaal te samen en stelde een kleine redevoering op, dan zond hij een speciale bode naar zijne majesteit om hem te zeggen, dat hij op het eiland dringend gewenst werd.

Geintrigeerd en nieuwsgierig waren de inboorlingen rond de grote, geheimzinnige bedekte blok komen staan. Toen de koning verscheen trok Bertrand het zeil weg en op geïmproviseerde instrumenten — oude vaten en ketels — begonnen wij een vurige mars te trommelen. Eigenlijk maakten we alleen een hels lawaai, doch Hama Koea was in de zevende hemel : nooit van z'n leven had hij zo iets moois gehoord! Hij kon het werk van de kleine Bertrand niet genoeg bewonderen. Nooit had hij zo iets wonderbaars gezien als zijn eigen beeld.

Op de rede van Daelmans antwoordde de Maorivorst dat hij, dank zij z'n blanke vrienden, onsterfelijk was geworden, vermits hij in die steen eeuwig zou leven. Op de keper beschouwd zeggen hooggeleerde academische redevoeringen nooit meer of beter.

Ik geloof wel — men zal daarvoor wel een oogje dichtnijpen — dat we die avond allemaal lichtjes aangeschoten waren. De palmwijn van onze goeie vriend Hama Koea was ook zo lekker!...

VOLGENDE WEEK :
HONO ROEROE MODERNISEERT

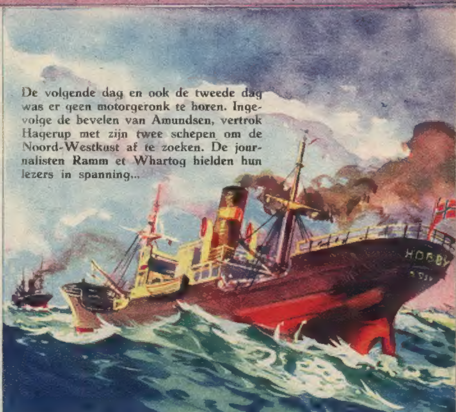

De Ontdekkingsreizen van ROALD AMUNDSEN

DOOR RAOUL AUGER NAAR HET BOEK VAN E. PEISSON

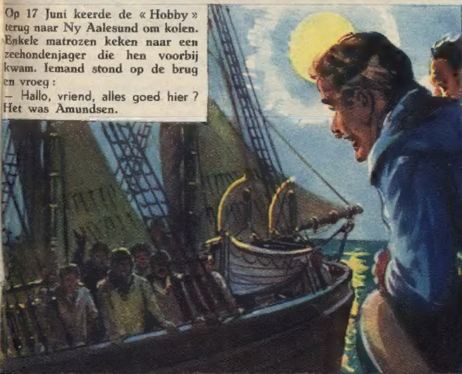
Amundsen en Dietrichson trachtten met de watervliegtuigen N.24 en N.25 de Pool te bereiken. Nadat de helft van hun brandstof verbruikt was, landden ze op het water tussen de ijsbanken...

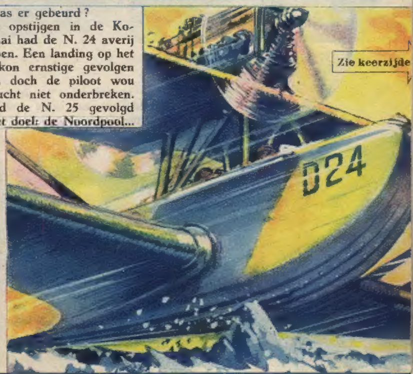

Zie keerzijde

Plots bemerkte Dietrichson dat de motor warm liep. De thermometer wees 115°... en sprong. Het voorzichtigste was dadelijk naar Ny Aalesund terug te keren.

Zou Dietrichson voorzichtig handelen en de verantwoordelijkheid de expeditie te onderbreken op zich nemen? Wat zou Amundsen in dit geval hebben gedaan? Dietrichson kon Amundsen helaas! niet bereiken en besloot verder te vliegen...

Acht uren volgde hij de N. 25. Hij bemerkte, net als Amundsen, een blauwe ster op een ijsbank en landde op het water. De motor stopte doch, ten gevolge van de opgelopen averij, liep de kajuit onder water. Dietrichson gelukte er echter in de N. 24 op een ijsblok te plaatsen...

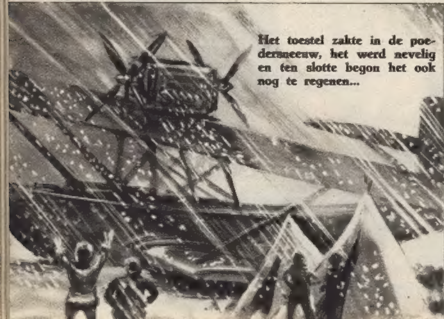

De blauwe ster, die zeer klein geleek vannuit de hoogte, was in werkelijkheid zo uitgestrekt dat de twee watervliegtuigen 7 km. van elkaar lagen. Alles moest in het werk gesteld worden om de toestellen te beschermen tegen de steeds nader komende ijsbank. Men kon de N. 25 niet omdraaien bij gebrek aan plaats en Amundsen en zijn vrienden werkten dan drie dagen om een glijbaan in het ijs te ...
N25

De ventielen van de N. 24 waren stuk en toen Durdal ze, na twee dagen werk, weer klaar had, weigerde de motor dienst. Bij middel van vlaggeseinen correspondeerden Amundsen en Dietrichson. Amundsen beval naar hem toe te komen...
N24

Moest men de N. 24 herstellen of achterlaten? Amundsen aarzelde niet en reeds de volgende dag waren de levensmiddelen en de benzine aan boord van de N. 25 gebracht...

... het opstijgen? Een baan van vijf ... meter was noodzakelijk en dat ... de ontdekkingsreizigers vier en twin... dagen werk! Vijf of zes keer moesten ... herbeginnen en dat met een mes!

Het jong ijs ... het best geschikt, maar eens glad gemaakt, ... Dus zou men maar van het water opstijgen. Het water bevroor en hield de kajuit gevangen. Men moest de N. 25 weer vrij maken en verder ...: drie ton voor zes mensen!
N25

Het toestel zakte in de poedersneeuw, het werd nevelig en ten slotte begon het ook nog te regenen...

Men mocht ... langer wachten. De rantsoenen werden verkleind en indien men ... kon opstijgen, wachtte hen allen de hongerdood. Moesten ze de watervliegtuigen in de steek laten en trachten te voet Columbia te bereiken? Maar neen, nog was alle hoop niet verloren!
Wordt voortgezet

PAAVO NURMI

HIJ was klein van was, blond — en ten tijde van zijn grote triomfen — reeds half kaal.

Hij is een van de eersten geweest die de geheimen van de oefening onthuld hebben. De kennis van zijn geheim en zijn buitengewone athletische begaafheden maakten van hem gedurende vijf jaar lang de beste hardloper van de wereld over afstanden van 5 tot 20 km.

Tijdens zijn lustrum haalde hij zoveel wereldrecords neer, sleepte zoveel kampioenschappen en Olympische titels in de wacht dat zijn vaderland hem reeds tijdens zijn leven een standbeeld heeft opgericht in het centrum van de hoofdstad.

Die held was een Fin en heette **Paavo Nurmi**.

Zijn laatste wereldrecord — tegen het uurwerk — werd verleden jaar neergehaald door Emil Zatopek. Twintig jaar lang had het aan alle pogingen van de beste hardlopers weerstaan.

Nurmi was niettemin de enige athleet — alle sporttakken in aanmerking genomen — die waarlijk een **phenomeen** mag genoemd worden.

WAAROM ?

Omdat hij de enige was, die sinds het ontstaan van de sportwereldrecords deze kon kloppen :

— **wanneer** hij wilde;
— **waar** hij wilde;
— **hoe** hij wilde
— en **met de marge** die hij wilde.

DE CHRONOMETERMAN

EEN **wereldrecord** — het woord zegt het zelf — is een buitengewone prestatie. Er zijn verschillende gunstige omstandigheden vereist om zo'n buitengewone prestatie te leveren : de « forme » van de hardloper en zijn concurrenten, de aard van de wedstrijd, de stemming van het publiek, de temperatuur van de lucht. Alleen wanneer al deze elementen op een gunstige manier aanwezig zijn, kan een dergelijke prestatie geleverd worden.

Paavo Nurmi was een uitzondering op deze algemene regel. Om het even waar, in het om het even welke omstandigheden, tegen om het even welke tegenstrever haalde hij wereldrecords neer, en dat, nadat hij soms zelf had **aangekondigd** welke precies zijn tijd zou zijn !

Daarom noemde men hem de **Chronometerman.**

Daar was nog een **andere** reden voor : Paavo Nurmi liep altijd met een chronometer in de hand. Hij keek naar de wijzers na elke ronde rond de baan. Zijn uurwerk interesseerde hem meer dan zijn tegenstrevers. Soms zag men hem zelfs tegen het einde van de wedstrijd vrijwillig vertragen en niettemin een wereldrecord in de wacht slepen !

Maar dat was dan altijd met een of twee vijfden van een seconde. Iedereen was dan overtuigd dat hij het nog beter had kunnen doen.

En dat kon hij inderdaad. Maar hij wilde het niet doen.

Waarom ?

Wel, omdat Paavo Nurmi bij ieder neergehaald record een medaille kreeg. En hij hield buitengewoon van medailles. Waarom dus een record met tien seconden ineens kloppen, wanneer hij het vijf, zes, zeven keer kon doen en evenveel medailles verwerven ?

★

HET ZWAKKE GESLACHT

JE denkt dat het gewichtheffen een sport is voorbehouden aan athleten met spieren als biljardbollen, maar je bent mis.

In Amerika beoefenen de vrouwen deze mannelijke sport ook al, en met succes ! Zo heeft mejuffrouw Abbye Stockton van Santa Monica op haar rug liggend (bench press) een gewicht van 200 pond opgetild ! En haar landgenote Loratta Zygovicz van Chicago heeft 180 pond op de schouders genomen en dan met een ruk omhooggestoken. (Je moet weten dat de mannen gemiddeld 140 pond heffen.)

★

EEN NIEUWE SPORT

DE Amerikanen hebben gelukkig niet alles uitgevonden. Noord-Afrika doet ook van zich spreken. Zo hebben ze daar nu het blindvechten uitgevonden. In Marokko heeft het een enorm succes. De regels van die « nieuwe » sport zijn zeer eenvoudig : De twee vechters worden geblinddoekt en krijgen een stuk hout in de handen, en men brengt ze in de ring. En dan gaan ze aan de slag. Ze slaan er maar in 't wilde op los. De scheidsrechter houdt zich op eerbiedige afstand en laat liever aan de koorden en de ringpalen de eer een slag te krijgen. Dat er bij die gevechten veel sterren te pas komen spreekt vanzelf. Wanneer een van de vechters bij toeval een slagske krijgt, gaat men gewoonlijk dadelijk tot de volgende match over. De inrichters en de verzorgers van deze wedstrijden doen goede zaken, maar of dit spel een goede zaak is voor de sport, dat is een andere kwestie !

Victoria presenteert
AVONTUUR IN DE FAR-WEST

Even later juicht Pumatand...

Ha, die dwaas ! Hij rijdt recht naar de kloof van de Dood !

?!

Er valt niet te kiezen ! Vooruit, Jutho !

Het opperhoofd van de Zwartvoeten raast en tiert...

Ik zal je scalperen !

Vaarwel !...

(Wordt voortgezet.)

DE SCHAT van BEERSEL

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

(Wordt voortgezet.)

DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

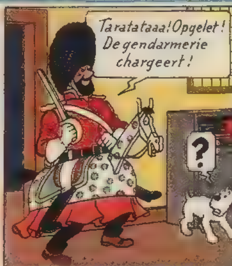
MANNEN OP DE MAAN...

Terwijl hij kapitein Haddock en Kuifje rondleidt in de maanraket, doet professor Zonnebloem een erge val. Kapitein Haddock en Kuifje rapen hem op en stellen vast, dat de arme Zonnebloem het geheugen verloren heeft...

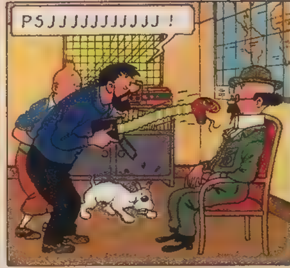

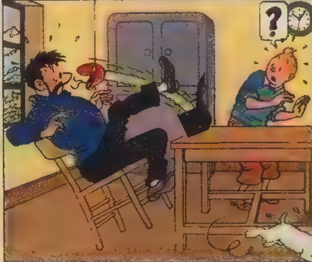

(1) Zie "Het Zwarte Goud")

(Wordt voortgezet.)

De VLIEGENDE SCHOTELS hebben hun geheim niet prijs gegeven!

Dit is natuurlijk geen foto van een echte vliegende schotel. Maar dat zou een vliegenier ongeveer gezien hebben indien hij in volle vlucht zo 'n vliegende schijf zou ontmoet hebben.

NEEM EEN KIEKJE... VLUG !

IN Mei jl. waren Martins en Keffel, twee reporters van de « O Cruzeiro », een groot Braziliaans dagblad, op wandel langs het strand van Tijuca toen Martins plotseling riep :

— Kijk daar ! Kijk daar !

Hij zag een rond en plat voorwerp snel door de lucht suizen. Keffel keek op en greep terzelfdertijd zijn fototoestel. Het voorwerp had zijn snelheid schijnbaar verminderd, naderde de twee mannen en zweefde op en af gelijk een vliegtuig !

— Neem een foto! schreeuwde Martins.

Keffel — zijn vrienden getuigen van hem dat hij een objectief in z'n buik heeft — was er de man niet na zolang te wachten ! Hij had zijn Rolleiflex op een vijf honderdste seconde gezet en knipte er op los. In minder dan een minuut had hij het vreemd tuig vijf keer op de gevoelige plaat gebracht. Het rond, plat voorwerp werdween dan aan de horizon.

De twee reporters keken elkaar beteuterd aan. Het tuig vloog op niet meer dan 1.000 meter hoogte en hing schuin (met een helling van ongeveer 45°) in de lucht. Was het een vliegende schotel ?

Zonder een seconde te verliezen, liepen ze naar de redactie van de « O Cruzeiro » en hakkelend van emotie overhandigden zij de kostbare film aan de technici. Indien de foto's gelukt waren, zouden ze heel wat sensatie verwekken, doch... waren ze wel gelukt ? Schreeuwend en roepend van geestdrift kwam de laborant enkele minuten later het kantoor reeds binnengestormd. In zijn hand hield hij de natte filmband en men kon er inderdaad een mysterieuze schijf op zien, die

over de baai van Tijuca vloog. Bij toeval hadden Martins en Keffel een vliegende schijf gefotografeerd !

ZIJ WAREN NIET DE EERSTEN...

DE twee Brazilianen waren niet de eersten die een vliegende schijf fotografeerden. Enkele maanden te voren, in de nacht van 30 Augustus 1951, was de achttienjarige Amerikaanse student Carl Hart er in geslaagd met zijn camera van 35 mm. een hele formatie van heldere lichtpunten te fotograferen.

Onnodig te zeggen dat dit document veel nieuwsgierigheid verwekte. De technische diensten van de Amerikaanse luchtmacht bestudeerden het lang en aandachtig en kwamen tot de vaststelling, dat men hier niet met een handige truc te doen had. De student had dus ook de voorwerpen gefotografeerd waarover men reeds zolang sprak, maar die niet geïdentificeerd waren.

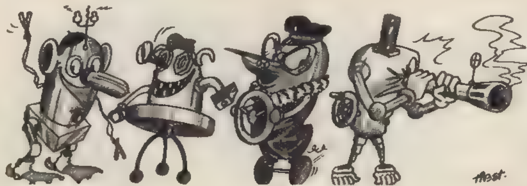
DE AMERIKANEN NEMEN DE ZAAK ERNSTIG OP

SEDERT de Winter 1951-1952 werden voortdurend verschijningen van vliegende schotels gemeld. In Frankrijk werden er alleen tijdens de maand Mei een tiental gemeld ! Een goed jaar geleden veinsden de Amerikaanse autoriteiten niets over het bestaan der vliegende schotels af te weten. Wanneer ze hierover ondervraagd werden, haalden ze de schouders op, of lachten meewarig. Daarna begonnen ze belang te stellen in die vreemde voorwerpen en het is nog niet zo lang geleden dat het grote weekblad « Life » een ophefmakend artikel bracht over de vliegende schotel. Het hoofdkwartier van de U.S. Air Force zette hierin de lezers aan, iedere verschijning van vreemde voorwerpen in de lucht, aan de nabijgelegen vliegbasis te melden. Men voegde er aan toe dat de identiteit van de personen, die het nieuws kwamen melden, niet zou worden bekend gemaakt. De Amerikanen hoefden dus geen schrik te hebben zich voor heel de buurt belachelijk te maken! De Air Force richtte een zelfde oproep tot de geleerden, de piloten en de meteorologen. De militaire piloten kregen opdracht goed uit te kijken en de radar en de fotografie werd in actie gebracht om de geheimzinnige schijven in het oog te houden ! Men was dus werkelijk van plan het mysterie op te helderen.

VIJF JAAR GELEDEN VERSCHENEN DE EERSTE « VUURSCHOTELS »

HET was in Juni 1947 dat de piloot Kennet Arnold, toen hij de staat Washington overvloog, tot zijn grote verrassing negen voorwerpen zag, die de vorm van een schotel hadden, blonken in de zon en in waaiervorm naar de kruin van de Rainierberg vlogen. Hij vertelde zijn avontuur aan zijn vrienden en het maakte geweldig veel ophef. De uitdrukking « vliegende schotels » werd mondgemeen.

Enkele maanden later hoorde men er opnieuw over spreken, doch ditmaal kende de geschiedenis een tragische afloop. Toen kapitein Thomas Mantell met zijn Mustang F 51 over Kentucky vloog, ontdekte hij plotseling een van die duivelse schotels. Hij zette de achtervolging in en kon het meer dan een half uur gadeslaan. Dank zij de boodschappen, die de piloot naar zijn basis seinde, weet men ongeveer wat hij beleefde. « Het voorwerp bevindt zich boven en voor mij » zei Thomas Mantell, « en het verplaats zich maar half zo snel als ik... » Even

En ziehier enkele Marsbewoners zoals onze medewerker Tibet zich die voorstelt. Van links naar rechts : de marconist, de mecanicien, de piloot en de mitrailleur.

later hoorde men Mantell opnieuw : « Het verplaatst zich nu zo snel als mijn eigen toestel en misschien zelfs iets sneller. Ik tracht er dichter bij te geraken om het beter te zien. »

Enkele ogenblikken nadien gaf de piloot een beschrijving van het vreemde toestel : « Een metalen schijf met een diameter van ongeveer 70 meter die vuur spuwt. Het voorwerp blijft in de lucht hangen, of verwijdert zich naar eigen willekeur zoals een helicopter... »

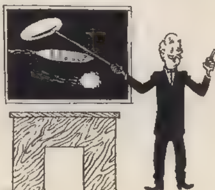
Op de vijf en dertigste minuut werd de uitzending onderbroken en men vond van Mantell 's vliegtuig later alleen nog stukken terug die in een omtrek van verscheidene kilometers verspreid lagen. Wat was er gebeurd ? Was de Mustang in de lucht ontploft (dat is reeds meermaals voorgekomen) of was hij door de vliegende schotel neergeschoten ? Veel bijzonderheden omtrent deze zaak zijn er niet bekend.

En sedertdien verschenen er heel vaak vreemde tuigen aan de hemel, men raakte er reeds gewoon aan bekommerde er zich niet veel om tot de foto's van Carl Hart en die van de « O Cruzeiro » verschenen.

Nu luidde de grote vraag : **Indien de vliegende schotels bestaan, waar komen ze vandaan ? Van de aarde of van een andere plaats ?**

MISSCHIEN WEL VAN EEN ANDERE PLANEET...

ER is nog iets eigenaardigs aan die vreemde voorwerpen. Men noemt ze allen « vliegende schotels » en toch hebben ze niet allen de vorm van een schijf. Deze opgemerkt door Carl Hart in 1947

Sommige vliegende schotels gelijken op schijven. Andere op metalen sigaren. En nog andere op vuurbollen...

geleken op een schijf, doch anderen hadden de vorm van een sigaar en voorzien van twee rijen patrijspoorten waaruit een schitterend blauw licht straalde. De eerste « vliegende sigaar » werd gezien in Juli 1948. Ze schijnen echte vuurbollen, maken geen hoorbaar geluid en laten ook geen enkel spoor na. Maar, schijf of sigaar, het probleem blijft hetzelfde : **Waar komen ze vandaan ?**

De Amerikanen voelen er veel voor, te beweren dat de vliegende schotels van een andere planeet komen. Waarom ? Omdat men op geen andere wijze een verklaring van de aanwezigheid van deze schotels kan vinden.

Kan er werkelijk geen andere uitleg gegeven worden ? Toch wel.

Men heeft gezegd dat het meteoren en vallende sterren waren. Maar, deze verplaatsen zich met een snelheid van 40 tot 50 duizend kilometer per uur en verteren bijna ogenblikkelijk. Vliegende schotels kunnen dus geen meteoren of vallende sterren zijn.

Men zei ook dat het weerkundige ballons waren, en in vele gevallen kunnen het inderdaad ballons geweest zijn. Maar weerkundige ballons hebben slechts een geringe horizontale snelheid, dus...

Men heeft ook gezegd, dat deze vliegende schijven in realiteit storingen waren, teweeg gebracht door atoombommen die men in Zuid-Amerika laat ontploffen. Lilienthal, een geleerde, verklaarde dat zulks onzin was. Vermits men op onze aarde geen bevredigende oplossing vond, is men de oorsprong van de vliegende schijven elders gaan zoeken...

(Vervolg in volgend nummer.)

VOOR DE VERSTROOIDEN !

Zend ons per omgaande je naam en volledig adres :
X., Sclessin : 150 punten in een witte omslag. — *X., Fleurus* : 50 punten. — *Jaak X., Antwerpen* : 50 punten in een witte omslag.

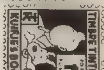
BERICHTEN VAN DE KUIFJE'S BONS

Jaak Noel, Antwerpen. — Je zend me maar 160 punten en voor die premie zijn er tweehonderd vereist. Ik stuur je pakje terug om het aan te vullen.
Jean Detienne, Luik. — Je hebt me ook te weinig bons gestuurd : 425 in plaats van de vereiste 500. Ik verwacht er nog vijf en zeventig.
Denise van Melle, Zaffelare. — Je bent verwonderd nog geen premie ontvangen te hebben. Me steeds opnieuw schrijven en steeds weer je adres vergeten, dat is toch jammer ?
J. van Elewijck. — Hoe luidt je volledig adres ?
Jos De... — Ik kan niet raden waar je woont en zelfs je naam is onleesbaar.

LIJST VAN DE GESCHENKEN

	Punten
1. Prentjes « Reinaert de Vos », vijf reeksen : 1-40, 41-80, 81-120, 121-160, 161-196. *PER REEKS*	50
2. Afdrukplaatjes KUIFJE : uitgeput.	
3. Prentkaarten KUIFJE, twee reeksen van 5 prentkaarten. *PER REEKS*	70
4. Briefpapier KUIFJE	80
5. Wimpel KUIFJE in 3 kleuren	100
6. KUIFJE's CHROMO'S van de reeks « ZIEN EN WETEN », per reeks van 6 chromo's	
Vliegtuigen, reeks 1	125
Luchtschepen, reeks 1	125
Spoorwegen, reeks 1	125
7. Portefeuille KUIFJE	200
8. Bloc-notes KUIFJE in een étui passend bij de portefeuille	250
Reservebloc	50
9. Puzzle KUIFJE :	
Klein model	350
10 Blokjesspel KUIFJE	500

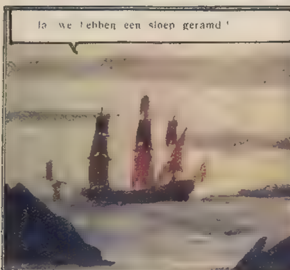
N.B. — **Er bestaan geen andere geschenken dan deze van bovenstaande lijst !**

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN JACQUES LAUDY

David werd door zijn oom Ebenezer Balfour van Shaws aan boord van een schip gebracht. Hij wou de jongen absoluut kwijt zijn. Op een avond ramt de « Covenant » een sloep...

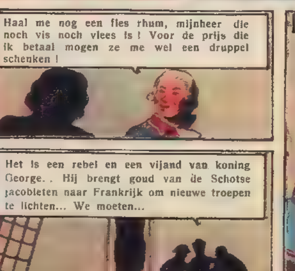

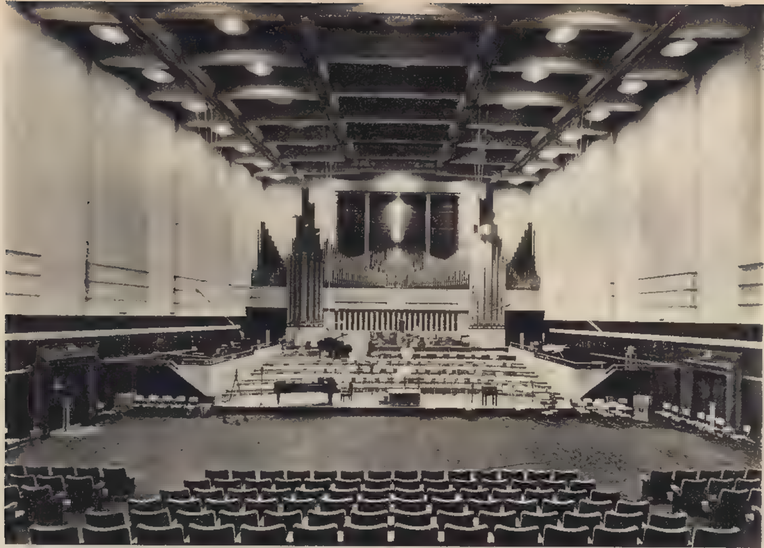

HIER IS BRUSSEL

DE BELGISCHE NATIONALE RADIO-OMROEP!

AL de studio's zijn gegroepeerd in twee volledig geïsoleerde torens Deze torens zijn omringd door lokalen voor technisch en administratief gebruik, die als het ware een gordel vormen waarmee de studio's beschermd worden tegen het geluid van de buitenwereld Benevens de reeds beschreven studio I werden in de eerste toren de studio's II en III, elk 300 m², ingericht voor *recitals* en *kamermuziek*. Zij bevatten zetels voor twintig luisteraars. Studio IV, met haar 15.000 m³, *de grootste ter wereld*, werd ontworpen voor het *groot symfonie-orkest* en de koren. Zij bezit een groot orgel met 4 klavieren, één pedaal, 95 registers en 8.125 pijpen, die de gehele achterwand van de studio beslaan. Op het podium van deze studio kunnen vierhonderd uitvoerders plaats nemen en vijfhonderd rode zetels staan ter beschikking van de luisteraars-toeschouwers. In de tweede toren vinden we studio V, berekend voor *kleine orkesten*. Studio VI werd ingericht voor een *jazz-orkest*. De groep studio's VII, VIII, IX, X, XI en XII, in kruisvorm gebouwd, worden gebruikt voor *hoorspelen*. Hier wordt o.m. het *Kinderuurtje* gegeven. Vier onder deze studio's verschillen van omvang en accoustische behandeling en stellen aldus een verschillend klankdecor ter beschikking van de spelers Twee van deze studio's werden uitgerust voor de geluidsregie en voorzien van verschillende fonotafels

HOE MEN HET GELUID NABOOTST

HIER wordt het geluid van *lopende paarden* nagebootst door het tegen mekaar slaan van twee halve kokosnotenschelpen, het geluid van een *trein* door het vlug heen en weer bewegen van een opgeblazen kermisballonnetje, waarin kiezelsteentjes of erwtjes gelegd zijn

Daar bestaat o.m. ook een *waterval*, gevormd door een kleine zinken trap en een waterkraan

Brandend hout wordt nagebootst door het verfrommelen van wat mika-papier.

Daar staan zinken bakken met allerlei soorten stenen, waar op gelopen wordt naargelang in het hoorspel iemand *in de tuin* wandelt, *op de straat* marsjeert of *op de keukenvloer* staat te trappelen

Ook staat daar een heel stel vensters en deuren met allerlei sloten

Dit is het rijk der suggestie ! Maar tegenwoordig worden veel fonoplaten gebruikt. Deze studio's kan men ook verbinden met de *echokamers*, die zich in de kelderingen bevinden. Hier kan men geluiden doen nagalmen of met het geluid door één man voortgebracht de indruk verwekken dat een half stadion aan het juichen gaat

In de studio's worden de teksten gelezen van de Vlaamse uitzendingen, zoals *nieuwsberichten, vraaggesprekken, spreekbeurten* De Franstalige uitzendingen gebruiken hiervoor studio's XV en XVI. Studio's XVII en XVIII werden uitgerust voor de gecommentarieerde uitzendingen van gramofoonplaten. Studio XIX dient voor *stemproeven* en beluistering van kandidaat-radio-acteurs. Ten slotte zijn daar nog de cellen voor *opnamen op vernis- of wasplaten, of op band.*

Over het algemeen grenst aan elke studio een technisch lokaal, een lokaal voor de regie en de aankondigingen Deze lokalen zijn van mekaar en van de studio gescheiden door dubbele ruiten, waartussen nog een chemisch produkt werd aangebracht tegen het bedampen van de ruiten

VERVOLG VAN
Het NIR in cijfers
DOOR
Herman Boon

HOE WORDEN DE STUDIO'S VERLUCHT EN VERWARMD ?

VERMITS de studio's om accoustische redenen hermetisch van de buitenwereld afgesloten zijn, moet men dus kunstmatig voorzien in de verluchting van de lokalen. Zij zijn niet, zoals de administratieve lokalen voorzien van de gewone centrale verwarming, doch van een bijzondere klimaatregeling Verse lucht wordt langs de zoldering in de studio's geblazen en de bedorven lucht wordt ter hoogte van de vloer weggezogen De verse lucht wordt voorafgaandelijk verwarmd of verkoeld naar gelang het seizoen, van stof gezuiverd en op een bepaald vochtigheidsgehalte gebracht

In de studio moet steeds een temperatuur van ongeveer 20° heersen en een vochtigheidsgraad van ongeveer 55 t.h. Een en tachtig lokalen worden van deze lucht voorzien met behulp van 1.366 luchtmonden, 180 automatische registers of ventielen. Deze regeling biedt aan het personeel alle waarborgen wat de hygiëne betreft en verzekert tevens de goede bewaring van de muziekinstrumenten Om te verhinderen dat de luchtverplaatsingskanalen geluid zouden overdragen, zijn de leidingen van een lokaal steeds onafhankelijk van die welke met een aangrenzende studio verbonden zijn De luchtpijpen zijn bovendien voorzien van een geluiddovende bekleding

DE DRIJFKRACHT

RADIO-UITZENDINGEN mogen niet afhankelijk zijn van een onderbreking der drijfkracht of netspanning. De stroom van het N.I.R. wordt op hoogspanning (5.250 v.) geleverd door twee kabels, Elsene en Schaarbeek. Daarenboven is een Dieselgroep van 250 P K voorzien om elk stilvallen in de drijfkrachtvoorziening te voorkomen Merken jullie toch eens een onderbreking van meer dan drie minuten weet dan dat er iets niet in de haak is te Veltem of Tombeek

HOE LAAT IS HET ?

HET ligt voor de hand dat in het radio-instituut de aanduiding van de juiste tijd in de vele studio's en kantoren van een uitzonderlijk groot belang is. De tijdsbepaling in het gebouw wordt geregeld door 150 sunchronuurwerken, afhangende van twee moederuurwerken. Deze worden zelf geregeld door sunchronisatie-stroomstoten uit het Observatorium te Ukkel en *zijn op de seconde juist !*

Bovendien worden op verschillende uren van de dag de tijdseinen rechtstreeks uit het Observatorium op de antenne gezonden : het zijn de door jullie welgekende zes tops, waarvan de laatste het juiste uur aangeeft

Zo hebben jullie er ongeveer een idee van hoe het gele N I.R.-gebouw er van binnen uitziet en misschien zal er nu wat fierheid trillen in jullie gemoed, telkens wanneer de omroeper een programma aankondigt van uit studio of XIV : *Hier Brussel, de Belgische Nationale Radio-Omroep*

Ten tijde van de Franse revolutie. Te Haïti hebben de Franse kolonisten geweigerd het decreet van de Conventie te aanvaarden, dat de vrijheid schonk aan de negers..

OPSTAND IN SAN DOMINGO

TEKENINGEN VAN CAPRIOLI

— Goeien avond, Eustache ! Is het souper klaar ?

— Ja, meester. Ik dien dadelijk op...

— Ik groot nieuws vernomen hebben, verklaarde de neger op een gemoedelijke, maar niettemin eerbiedige toon. Fransen van Frankrijk dwaas zijn gelijkheid van de negers te eisen met de blanken.

— Waarom verslijt je de Fransen voor dwazen, Eustache ? vroeg dokter Durand, die benieuwd was de opinie van zijn knecht over deze kwestie te kennen. Jullie zijn toch mensen zoals wij?

— Ja, wij mensen zoals u, maar met minder hersenen... U kunnen bouwen boten, steden, fabrieken... Wij niets...

— Maar juist daarom hebben de blanken tot plicht de anderen van hun beschaving te laten genieten, antwoordde dokter Durand.

— U spreken als een geleerde. Ik niet meer weten te antwoorden.

— Maar wat denk je er in de grond van je hart over, Eustache ?

— Ik denken dat negers altijd kelkop hebben en niet veel goed hart.

Na zijn avondmaal ontsteekt dokter Durand zijn pijp en zegt :

— Ik zou mijn dochter nu liever bij mij hebben ! Ik zou ze maar best laten halen !

Eustache vond dat ook :

— Mademoiselle Hélène te lang blijven bij haar vriendin Elisabeth. Negers zouden kwaad kunnen worden.

— Span het paard in, en ga haar halen, zei dokter Durand.

— Jawel, mijnheer !

(Wordt voortgezet.)

DE RING VAN GIBIL

Henk, Leentje, oom Elemir en hun gezellen werden gevangen genomen en naar Kar Pasjoetan geleid. De morgen na hun aankomst worden ze naar een reusachtige zaal van het koninklijk paleis geleid...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

(Wordt voortgezet.)

DE PETROLEUMKOORTS

Oom Ben, Renaat en Harold hebben te Oil City een put gebouwd en petroleum aangeboord. Lowest, de bandiet die heel de streek onder de knoet houdt, heeft besloten het werk van onze vrienden te vernietigen...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN F. CRAENHALS

(Wordt voortgezet.)

DE POSTILJON

KUIFJE'S NIEUWSBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

REDACTIE — ADMINISTRATIE EN PUBLICITEIT : LOMBARDSTRAAT, 24, BRUSSEL

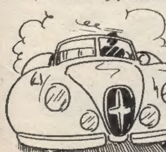
LAAT NIETS ONVERANDERD
in de waan dat het goed genoeg is

ALLE goede handelaars weten dat verkopen meestal een kwestie van presentatie van de waar is. Is het goed, net, eenvoudig en mooi verpakt, dan verkoopt een artikel beter dan een ander, dat misschien van beter kwaliteit is, maar een verouderde, onsmaakvolle verpakking heeft.

Dat heeft de Fransman Raymond Loewy, die thans in de Verenigde Staten van Noord Amerika leeft, ook goed begrepen en hij heeft heel zijn kunstenaarstalent aangewend om de presentatie en verpakking van de meest uiteenlopende artikelen te moderniseren, zowel sigarettenpakjes als locomotieven, auto's, radio's, uurwerken, naaimachines, stoelen, vazen, enz. En hij heeft het met een groeiend succes gedaan. Hij is er een zeer welstellend man door geworden : hij bezit niet minder dan zes en dertig kostuums, en verandert driemaal per dag van pak ! Hij heeft drie woningen : één in New York, een tweede in Californië en een derde aan de Azuren Kust. Vijf maanden per jaar brengt hij aan de Côte d'Azur door. Hij wordt door de grote Amerikaanse trusts voortdurend geraadpleegd voor het ontwerpen van nieuwe verpakkingen voor hun producten.

De titel van het bekendste boek dat Raymond Loewy over zijn vak geschreven heeft luidt : Laat niets onveranderd in de waan dat het goed genoeg is. **Want, zo verklaart de Franse tekenaar, die o.m. het Lucky Strike-pakje en het nieuwe Studebakermodel ontworpen heeft :** Let er op, dat al de producten die niet goed verkopen slecht gepresenteerd zijn.

ONVERSTAANBAAR

BIJNA zestig jaar geleden gebeurde in de Middellandse Zee een van de eigenaardigste en totnogtoe onopgeloste rampen van de Engelse oorlogsvloot. De Engelse Middellandse zeevloot hield manœuvres onder het commando van vice-admiraal sir George Tyron, een van de knapste Engelse zeeofficieren met een schitterende staat van dienst. Tijdens de manœuvres die vlot verliepen, kwam er plots zo'n eigenaardig bevel van de vice-admiraal, dat de kapiteins allen verschillende malen om bevestiging van dit bevel vroegen, daar ze allen in de mening verkeerden het verkeerd begrepen te hebben, omdat ze het zo onzinnig vonden. De opperbevelhebber bevestigde zijn orders formeel en het gevolg was dat zijn vlaggeschip de « Victoria » door 'n kruiser geramd werd. De « Victoria » zonk in dertien minuten tijd, met 358 officieren en manschappen, waaronder de vice-admiraal. Al de overlevenden bevestigden eensgezind, dat sir George Tyron niet dronken was, maar helder bij zijn verstand. Wie zal dit geheim ooit verklaren ?

de grootste camion ter wereld

OP een tentoonstelling te Parijs presenteerde de firma Astra een publiciteitscamion die door de jury van de prijsvraag dadelijk « hors concours » gesteld werd, toen ze het reuzenvoertuig zag. Het is maar eventjes 39 meter lang, heeft acht en dertig wielen, weegt 40 ton en is al rijdend 2,80 m. breed.

Wanneer het reuzengevaarte stilstaat, moet men maar eventjes op een knopje drukken om die breedte van 2,80 m. in twee minuten te verdriedubbelen ! De wagen is dan 8 meter breed en men kan er honderd zetels in aanbrengen voor het vertonen van publiciteitsfilms. Dit wagentje verplaatst zich alleen buiten de drukke verkeersuren (meestal 's nachts) en dan telkens begeleid door motocyclisten van de Franse verkeerspolitie.

De reuzencamion heeft niet alleen een kleine bioskoopzaal, die beslaat maar een beperkt gedeelte van de 280 m² oppervlakte, die nog acht verschillende appartementen van ieder drie vertrekken heeft, met alle gewenste confort : water, gas, electriciteit, telefoon, badinstallaties, enz.

De moderne publiciteit weet moderne middelen te gebruiken !

SCHOOLLESSEN
per televisie

DE B.B.C. onderneemt thans een origineel experiment. Zes middelbare scholen ontvangen ieder gedurende vier weken televisieprogramma's, die ongeveer een half uur duren. De leerlingen weten op voorhand niet welke programma's zullen uitgezonden worden. Er wordt hen alleen medegedeeld of het over wetenschap, geschiedenis, schone kunsten of industriële voorlichting zal gaan. Er zijn twee verschillende programma's voor kinderen van elf tot dertien jaar, en voor kinderen van dertien tot vijftien jaar.

Wanneer krijgen we hier ook les per televisie ?

En waar zal dit experiment eindigen ? Valt er niet te voorzien dat indien het slaagt en algemeen doorgevoerd wordt het aantal leraars in aanzienlijke mate zal verminderd worden ?

IS JE HONDJE ZIEK ? WE ZULLEN JE HELPEN !

DOKTER CHERRY ANN HOOPER van een New Yorkse kliniek heeft zich aangeboden om met een rondreizende kliniek gratis de zieke en gekwetste huisdieren van de jongens en meisjes te verzorgen. Ze kent bij de New Yorkse jeugd een enorm succes ! En dat verwondert ons niet ! Men moest dat hier ook invoeren !

NIEUWS UIT GROOT BRITTANNIE

HET ENGELS POSTREGLEMENT VERANDERD

MET de verandering die onlangs aan het Engelse postreglement aangebracht werd als bezuinigingsmaatregel, verdwijnt een stukje typisch Engelse traditie. In Engeland kon men namelijk niet alleen brieven en pakjes met de post verzenden, maar eveneens honden en katten, zelfs koeien, en ook mensen! Zo kon iemand die zijn weg verloren had, zich tot een postkantoor wenden en zich laten thuis bestellen door een postbode. (Of dronkemannen die liever door een postbode, dan door de politie thuis besteld werden, hiervan gebruik maakten, weten we jammer genoeg niet.) Verloren zonen zullen nu een andere manier moeten zoeken om de weg naar het vaderhuis terug te vinden.

SCHAKEN PER TELEFOON

DE Britse telefoonregie heeft een nieuw verlaagd tarief ingevoerd voor de verwoede schakers die partijtjes per telefoon willen spelen. In ons land is het spel nog niet zó ontwikkeld, dat de regie er zou aan denken gunsttarieven te maken voor schaakspelers.

IN DE ENGELSE MARINE

EEN Engelse prins deed dienst in de Royal Navy en kreeg op zekere dag het bevel de positie van zijn schip te berekenen. Toen de commandant de berekening nagekeken had, zei hij tot de prins :

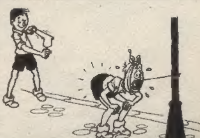
— Hoogheid, mag ik u verzoeken uw uniform-pet af te nemen ?

— Mag ik u vragen waarom ? antwoordde de verbaasde prins.

— Omdat we volgens uw berekening op dit ogenblik de kathedraal van Westminster binnenvaren...

ONTVOERD

ELF jaar geleden werd in Noord Italië, een knaap ontvoerd. Enkele weken geleden kampeerde de jongen (intussen twintig jaar geworden) met zijn Bohemersgroep nabij Milaan. Hij scheen dat landschap te herkennen en deelde dat mede aan enkele boeren. Dat kwam zijn moeder ter ore, zij snelde naar het Bohemerskamp en herkende haar zoon aan een litteken dat hij in zijn prille jeugdjaren opgelopen had.

Geen beter remedie tegen de tandpijn !

HET SEIN STAAT OP ROOD

TEKSTEN EN TEKENINGEN

VAN J. MARTIN

Lefranc ... op de ... len. Er werd een mis- daad bedreven in het slot Hoog-Koenigsburg. De reporter verwittigt de politie. Daarna keert ... terug naar het ...

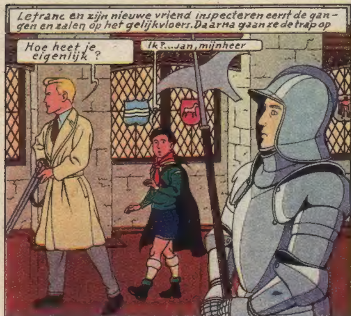

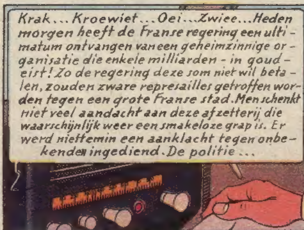

(Wordt voortgezet.)